

vasant. Det vilde være imod al Billighed og Humanitet og det er det høje Tings Humanitet, som jeg vil appellere til, idet jeg mener, at man ikke for at spare i et Par Aar en 4—5 eller en 6—7 Tusind Kroner aarlig bør udøve en saa stor Uretfærdighed, som dette i Principet vilde være.

Ordføreren (Trier): Lige over for den sidste ærede Taler skal jeg for det første sige, at jeg tror, at hans første Betragtning beror paa en Misforstaaelse. Det, jeg havde udtalt mig om, var ikke om Muligheden af, at Ministeriet lige over for et enkelt Tilfælde, hvor der f. Eks. var Tale om at bevare en enkelt Mand, skulde komme til Tingene, men det, jeg hentydede til, var Muligheden af, at der, hvis det viste sig, at den praktiske Ordning af Undervisningsforholdene ved Anstalten gjorde, at f. Eks. den 1ste April for Officersskolens Vedkommende ikke længer var det passende Datum for en Chefs Afgang, saaledes som det nu ifølge selve Ministeriets Fremstilling i Bilag 2 er, da næppe vilde være nogen Vanskelighed for Ministeriet ved at fremsætte et Lovforslag om en Forandring af den almindelige Ordning paa et saadant Punkt og saa det ført igennem. Naar dernæst den ærede Taler med Hensyn til det andet Ændringsforslag antede over den Uretfærdighed, som udstiftes derved, tror jeg ikke, der egentlig kan være Tale om Uretfærdighed, i det Øjeblik man stiller Regler op, som ere fælles for alle i et givet Tilfælde. Uretfærdighed kommer til at bero paa, at man giver Undtagelsesbestemmelser, her derimod stiller man lige som ved Hærens øvrige Bestemmelser den hele Hær under samme Vilkaar, i det Øjeblik man mener, at det af forfælske Hensyn er praktisk at faa en Ordning som den foreslaaede vedtagen. Derfor tror jeg ikke, der er nogen Anledning til her at tale om Uretfærdighed; jeg er end ikke en Gang sikker paa, at det ikke i en vis Henseende vilde være en praktisk heldig Bestemmelse, hvis noget som dette kom til at gøre sig gældende i Virkeligheden; thi jeg tror, at det slet ikke kunde være saa uheldigt, om en Mand, inden han avancerede, havde haft Vejlighed til saa at sige paa Prøve at virke i den højere Charge, og, saa vidt jeg ved, er det ikke uden Eksempel, at man i den senere Tid baade har ladet en Kaptejn fungere for en Oberstløjtnant og en Oberstløjtnant for en Oberst, altsaa indtage en Stilling, som han ellers i Reglen først efter Forfremmelsen vil indtage. Jeg tror, at baade vedkommende Officer vil have Udbytte deraf, og at Administrationen derigennem vil have et yderli-

gere Middel til at vurdere, hvorvidt den bestemte Officer vil egne sig til en højere Post eller ej. Jeg tror altsaa ikke, at det vil være saa uheldigt, om noget saadant skulde indtræffe. Vil man betragte det som en Uretfærdighed, vil det i alt Fald vise sig, at denne „Uretfærdighed“ vil kunne have gavnlige og gunstige Følger for dem, som komme til at virke i Kraft af den. Derfor er jeg ikke saa bange for denne Ændring som den ærede sidste Taler. Naar der tales om Ret til at faa Avancement, kan det dog kun være en Ret under de i Loven givne Betingelser, og forandres Lovens Betingelser, er dermed ogsaa Retten — for alle — forandret.

Colding: Den ærede Ordfører vilde jo ikke gerne gaa ind paa mine Udtalelser og min Opfattelse af Sagen, men han maa dog indrømme, at hvis det, som han og Udvalget har foreslaaet, skal ske, maa § 93 i Loven af 1867 gaa ud eller forandres; thi i den staar der med tydelige Ord — jeg skal tillade mig med den højærede Formands Samtykke at oplæse det — følgende: „Chefen for Officersskolen er Oberst; han føres i det Baaben eller Korps, hvortil han henhører ud over Tallet af det for samme fastsatte Antal Bejlingsmænd“. Heraf følger jo naturligtvis, at hvis Chefen for Officersskolen er Oberst i Fodfolket, skal han føres ud over det Antal Oberster, der er i Fodfolket. Altsaa maa §§ 93 og 124 og maaske flere andre Paragraffer forandres, hvis det foreliggende Forslag skal vedtages; man kunde jo saa imidlertid lige saa godt vedtage en Forandring af hele Hærløven. Det kunde maaske være heldigt at faa den forandret, saaledes at vi fik bedre Forhold her end hidtil. Naar den ærede Ordfører har fremført det Eksempel, at der var Kaptajner, der førte Batailloner, og Oberstløjtnanter der førte Regimenter, saa er slikt ikke sket for at prøve dem, men Sagen har været den, at disse Kaptajner have vist sig saa dygtige, at de eventuelt skulde udnævnes til Bataljonschefer, man har da sat dem til at fungere som saadanne, fordi man ikke havde Nummer i Linien til dem som Bataillonschefer. Ligeledes have vedkommende Oberstløjtnanter vist sig saa dygtige, at Ministeriet har villet have dem til Oberster, og da man ikke har haft Oberstpladser vakante, ere de komne til at føre Regiment som Oberstløjtnanter, men det har ikke været nogen Prøvetid. Saaledes har jeg i alt Fald opfattet de Tilfælde, der foreligge, og i det hele og store er jeg meget godt inde i dem. Og desuden kan det jo ikke altid blive nogen Prøvetid. Der kan være 3—4 Maanedes, hvor der ikke er noget videre at